

Bernat Solé. Diputat electe per ERC

“Una de les tasques és posar Ciutadans contra les cordes”

Els catalans desconfien de la jubilació pública

Els plans de pensions privats no remunten

EL PUNT AVUI+ 1,20€

Edició de Lleida

DIMECRES • 3 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14506 - AVUI / Any XL. Núm. 13376 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-12

El delicte d'odi, a judici

FETS • La fiscalia i la Guàrdia Civil han dut als jutjats més d'una desena de denúncies per crítiques a l'actuació d'institucions de l'Estat

LÍMITS • Juristes reclamen que s'eviti criminalitzar per la via penal allò que queda emparat per la llibertat d'expressió

ERC dona suport a Puigdemont però l'insta a aclarir com pensa tornar

Junts per Catalunya i els republicans, “en contacte permanent” per tal de pactar la mesa i tancar la investidura

Carta des de la presó
Jordi Cuixart

Tendresa, esperança, pau i llibertat

Quan el PP anima Inés

Opinió

Full de ruta
La necessària unitat d'acció
Miquel Riera

Tribuna
Aiatol·làs qüestionats
Antoni Segura

NACIONAL

P13

Una clienta abandona una de les botigues que ahir ja anunciaven les rebaixes al centre de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

Rebaixes abans de Reis

GARRIGUES
colors i emocions

Vine a comprar l'oli nou!
de les Garrigues al centre de Barcelona

MERCAT DE LA CONCEPCIÓ | Parada 172-177
C. Aragó, 313 - 317 (Barcelona)

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

3 de juny

No, no m'he equivocat. Ja sé que avui és 3 de gener i que encara falten sis mesos per al 3 de juny. Si he triat aquest títol és perquè fa dies que sento que és una de les dates probables en què es podrien tornar a celebrar eleccions. Això sempre que no s'hagi aconseguit investir cap president. De moment, però, cap dels actors de l'independentisme en vol parlar obertament. No m'estranya. Seria reconèixer i admetre el fracàs. L'objectiu és arribar a principis de febrer amb el govern constituït que permeti investir president i obrir una nova etapa. Si la realitat –amb l'ajuda de les lleis espanyoles– s'imposa, hauria de ser amb un nou president de la Generalitat. Però ja ho veurem. Ja que, a part de les negociacions i els pactes, tot depèn. I no només del que passi demà. Si Oriol Junqueras surt de la presó, els republicans aplicaran l'argument de restituir el govern legítim –destituït pel 155– que ha exhibit Junts per Catalunya per defensar que,

Si JxCat i ERC no van a l'una, quan se n'adonin ja no quedarà país pel qual lluitar

si Puigdemont no pot tornar, qui ha d'assumir la presidència de la Generalitat és el vicepresident. Però, i si el president Puigdemont torna, que és molt probable, ja que no hi té res a perdre, al contrari, què passa? ERC no li donarà suport per investir-lo de nou en el càrrec perquè es pugui restituir allò que ens van prendre per força i que les urnes han permès rescabalar? Els moviments que es veuen no fan ser precisament optimistes. És decebedor i m'entristeix veure com des d'una banda i l'altra es van distanciant més les posicions i no pas acostant-se, com hauria de ser desitjable en un moment d'autèntica emergència nacional. Cada vegada tinc més clar que protagonitzen una segona part de *La vida de Brian* a la catalana on les faccions palestines es perdien en disquisicions estèrils en comptes d'anar plegades amb un objectiu comú. I així acabaran dividits. Quan se n'adonin ja no quedarà país pel qual lluitar perquè l'hauran perdut pel camí. Per això crec que, si aquests dies no s'hi posen de veritat, abans del que ens pensem ens abocaran a les urnes. I diuen que podria ser el 3 de juny.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Turisme polític

Es practica tant el turisme, que hem acabat classificant-lo: hi ha el turisme cultural que fa cua a la Sagrada Família o al Louvre, hi ha el turisme mèdic, consistent a fer-se operar en hospitals remots; hi ha el turisme de balnearis, el geriàtric, el religiós, el de festa i borratxera... Jo els confessaré que, sense menystenir el cultural, el paisatgístic i, ai, el geriàtric, tinc una inclinació pel turisme polític, del qual es parla poc. M'agrada que els països que visito estiguin ben governats. N'he recorregut alguns que no compleixen ni de bon tros el requisit, però en aquests casos han pogut més els atractius visuals imprescindibles, i sempre hi he trobat gent insatisfeta amb el govern abusiu i dictatorial. El dia que un dirigent del règim comunista hongarès va prometre la democratització del país per a l'endemà, vaig córrer a Hongria a observar el canvi. Després de la caiguda del Mur, vaig visitar Polònia, que suplicava l'entrada a la Unió Europea. Va ser un viatge amb altres periodistes catalans. Un dia ens van portar a sopar. Ens vam entaular a les sis del vespre i no

“M'agrada que els països que visito estiguin ben governats

vam sortir del restaurant fins a les dues de la matinada. Tots els representants polítics, culturals o socials de Varsòvia alertats de la nostra presència van anar passant per la taula per expressar-nos les seves esperances amb la democràcia i Europa, com si nosaltres poguéssim fer alguna cosa per satisfer-los els desigs. Era a meitat de desembre. El restaurant venia uns objectes de Nadal molt fràgils, fruit de l'artesania local. En vaig adquirir uns. Cada any per aquests dies els poso en un lloc de casa. Ingenus, carrinclons o kitsch, em porten a aquella nit il·lusionada.

On practicar el turisme polític tal

com l'entenc? Als Estats Units, on mana un ximple perillós que no se sap ni cordar l'americana? A Mèxic, que supera els malsons de Roberto Bolaño? A Hongria, barrada a la immigració i en mans de la dreta reaccionària? A Polònia? La catòlica Polònia no practica la magnanimitat ni la separació de poders, i ha estat severament sancionada o advertida per la Unió Europea en què somiaven aquella nit de desembre els esperançats.

El concert de valsos i polques que cada Cap d'Any la televisió austríaca ofereix al món és el millor spot de propaganda del país. Músics i dansarins disciplinats, imatges dels boscos de Viena i del Danubi... Molts practicants del turisme cultural assisteixen a la sala de concerts. Aquest any hi havia el nou canceller d'Àustria: jove i blanquet com el jove i ros que canta una cançó nazi en la millor i més inquietant escena de *Cabaret*. Parlant de música, cine i política: Billy Wilder va dir: “Els austríacs som molt astuts, hem fet creure al món que Beethoven era austríac, i Hitler, alemany.” Amèrica, Amèrica; Europa, Europa...

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/p4xyza>

A la tres

Lluís Martínez / lmartinez@elpuntavui.cat

Bon periodisme

Arran de les mitges veritats, falses notícies, exageracions i manipulacions descarades que tenen a les xarxes socials el caldo de cultiu ideal, el món del periodisme escrit hi ha trobat un salvavides.

Sí, perquè a diferència del que passa en les xarxes, al darrere de la informació dels mitjans escrits hi ha periodistes coneguts que contrasten i comproven els fets. Que busquen i investiguen en més d'una font. Que no es deixen entabanar. Que tenen criteri propi i saben interpretar la realitat. Naturalment, i crec que vostès ja ho han entès, m'estic referint sobretot als periodistes que fan aquest diari, el que tenen en les seves mans. Els altres, no ho sé. Jo parlo del que conec.

Aquesta manera de fer ha de contribuir a revifar la premsa. El ciutadà, fart que li prenguin el pèl —d'aquí a pocs anys, la meitat de les notícies que circularan per les xarxes seran falses—

“Suposo que Tavèrnia s'anomena així perquè devia ser concebuda en alguna taverna

tornarà a comprar diaris. Si més no, diaris molt determinats. Perquè, per desgràcia, n'hi ha altres que no han tingut, tenen ni tindran cap inconvenient a fer com algunes xarxes i difondre suposats fets que farien enrogir els editors dels diaris sensacionalistes, només perquè serveixen a la seva línia

editorial. Que, posem per cas, és la defensa de la unitat d'Espanya, un valor tan superior que sembla que està no ja per sobre de la democràcia i la veritat, sinó de la decència.

N'hem tingut exemples. I és difícil triar-ne algun entre tants. Tenim el cas de Tavèrnia, que suposo que s'anomena així perquè l'artefacte devia ser concebut en una taverna. El mapa de la suposada Catalunya unionista contradeia els resultats electorals, però ningú es va molestar a contrastar-lo i va sortir publicat tal qual. I després hi ha les xifres turístiques a Catalunya, que sembla que han caigut per culpa del procés, però no pels atemptats de l'agost. Malgrat tot, Catalunya és qui més turistes rep. I això es diu, però amb la boca petita.

PD: Un company em diu que el nom és Tabàrnia. Però jo també he decidit apuntar-me al periodisme negligent i no ho rectifico, apa.

De reüll

Anna Serrano

La competició

El PP colla Ciutadans perquè faci un pas endavant i intenti formar govern. Un moviment que, no cal ser molt hàbil en matemàtiques, està destinat al fracàs. Els d'Inés Arrimadas, amb les sumes i restes fetes, ho han descartat des de l'endemà mateix de les eleccions. Cs ha guanyat en escons i en vots, però no ha assolit el segon gran objectiu que es proposava: que les forces constitucionalistes guanyin les independentistes. L'estancament del PSC, la sobirana patxada del PP i el creixement dels partidaris de l'estat propi ho han

impedit. Junts per Catalunya, Esquerra i la CUP tenen majoria absoluta a la cambra catalana. No hi ha alternativa.

Amb aquest panorama, Ciutadans rebutja anar a una sessió d'investidura d'Arrimadas que serviria per exhibir la primera posició i el podi electoral, però

que consideren que els acabaria desgastant. Els populars, encara en xoc per uns resultats que confirmen que els seus socis se'ls han cruspit fins a enviar-los al grup mixt, els pressionen perquè facin valer el resultat. Així d'ençà del 21-D. La topada pels comicis catalans s'albira com la primera de les moltes que vindran entre els blaus i els taronges. El PP veu amb horror com el seu col·laborador se li menja terreny i votants. Ciutadans estava bé mentre era petit i el seu paper es limitava a donar suport als de Mariano Rajoy. Ara que creix no fa ni mica de gràcia. La competició es recuarà.

Les cares de la notícia

CAP D'OTORRINOLARINGOLOGIA A LA VALL D'HEBRON

Juan Lorente

Cirurgia contra l'apnea

L'equip del servei d'otorrinolaringologia de l'hospital de la Vall d'Hebron ha posat en pràctica amb èxit una tècnica de cirurgia robòtica pionera a Catalunya, en set pacients que tenien la síndrome de l'apnea obstructiva del son. La tècnica és menys invasiva, més ràpida i redueix les seqüeles.

PRESIDENT DE L'IRAN

Hassan Rouhani

Repressió i morts

L'Iran viu les protestes més importants al carrer des del 2009 a causa de la inflació i l'única resposta del govern de Rouhani ha estat la repressió de la protesta. La televisió estatal ja ha reconegut deu morts en els quatre dies de xocs entre la policia i els protestants.

COMISSARI DE L'EXPOSICIÓ 'MEMÒRIA I UTOPIA'

Manel Guerrero

L'estela de Montserrat Roig

Montserrat Roig va ser de les primeres veus que van denunciar el destí malaurat de tants republicans, catalans i espanyols, als camps nazis i en va deixar testimoni al llibre *Els catalans als camps nazis*. L'exposició *Memòria i utopia* al Born CCM reivindica el llegat de l'escriptora i periodista.

EDITORIAL

Pervertir el delictes d'odi

El delictes d'odi va quedar incorporat al Codi Penal l'any 1995 després d'una llarga lluita de diversos col·lectius amb la intenció de protegir diverses minories d'atacs per motius racistes o altres referents a la ideologia, religiosos, d'orientació o identitat sexual, per raó de gènere o discapacitat. El que està passant ara és que tant la fiscalia com les forces de seguretat de l'Estat espanyol, emparant-se en aquest delictes, han denunciat persones que han manifestat públicament el seu rebuig a l'actuació de les institucions de l'Estat envers Catalunya, sobretot en el cas de la repressió policial de l'1-O. Fins a una desena de causes estan obertes a hores d'ara a diferents jutjats del nostre país.

Ens trobem davant la perversió d'un tipus penal que no va ser incorporat al Codi Penal amb aquest propòsit. S'està fent un ús expansiu del dret penal per perseguir la llibertat d'expressió, per reprimir penalment la discrepància expressada de forma pacífica sense que hi hagi cap instigació directa a la violència. L'àmplia interpretació que permet la definició del delictes d'odi ha permès que sigui tergiversat per aquells que pretenen fer callar qualsevol opinió dissident o crítica amb l'actuació d'institucions de l'Estat.

Un cop més, des del govern espanyol es porta més enllà dels límits la interpretació de la llei si això li serveix per als seus propòsits, encara que suposi vulnerar un dret tan fonamental com el de la llibertat d'expressió. Davant d'això el poder judicial, i més concretament la judicatura, hauria d'evitar caure en el parany d'aquestes interpretacions lliures i partidistes que desvirtuen la figura penal i els objectius per als quals va ser creada.

Tal dia com avui fa...

1 any **Contra la pol·lució**
El govern enllesteix un pla per reduir la pol·lució a l'àrea de Barcelona. A l'estiu estaran identificats els cotxes nets i es podran acordar restriccions.

10 anys **La pitjor sequera**
Els pantans de les conques internes estan al 26,4% del seu nivell, el més baix dels últims 20 anys. Les pluges dels darrers dies no resolen la problemàtica.

20 anys **Prohibitium**
Barcelona es manté com la ciutat de l'Estat amb l'habitatge nou més car. El cost per metre quadrat s'apuja 1,7 punts més que l'IPC espanyol.

Full de ruta

Miquel Riera

La necessària unitat d'acció

Fa uns dies, tant gent propera a la candidatura del president Puigdemont com de l'entorn d'ERC m'advertien, irònicament, que el millor que podria fer la militància independentista tots aquests dies fins a la constitució del nou Parlament seria no seguir l'actualitat política, en el sentit de no haver de patir per les desavinences i alguns draps bruts que poden aparèixer abans no hi hagi un acord pel nou govern. Les incògnites i també, naturalment, els recels, són grans i això farà que la cara més lletja de la política torni a impregnar-ho tot, per a desesperació de molta gent de bona fe. Superada, però, aquesta fase, en què uns hauran de passar el dol per no haver guanyat unes eleccions que ja tenien coll avall de feia temps, i els altres hauran d'acabar tots els dubtes a l'entorn de la investidura del president, el que cal, sobretot, és que s'imposi la unitat. Aquella unitat que els partits independentistes no van saber trobar abans de les elec-

Posin-se a treballar i si es volen atacar ho facin lluny dels focus. I un cop d'acord, governin i, sobretot, pensin en la gent que els empeny

cions, però que serà més necessària que mai per tirar endavant una legislatura que es preveu molt complicada. Una legislatura vital, malgrat tot, per consolidar la República i treure'ns del damunt el refotut 155 i l'encara més criminal intervenció dels comptes.

Senyors de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i la CUP, posin-se, doncs, a treballar. I si es volen menys-tenir, insultar, discrepar, riure's els uns dels altres, fer-se el llit o actuar només seguint estratègies de partit a curt termini, ho facin, sobretot, fora dels focus mediàtics. Lluny de l'atenció d'aquells que ens volen mal i que aprofitaran qualsevol esclatxa per burxar entre uns i altres. N'hem tingut ja algunes proves aquests últims dies.

I un cop es posin d'acord, facin govern, prenguin possessió de nou de la Generalitat, restableixin els drets del nostre poble i vetllin perquè tot plegat no esdevingui una muntanya russa, un nou Dragon Khan. Ho facin per Catalunya, però, sobretot, per la gent que els ha dut fins aquí. Per ells, sobretot, que no es mereixen ni una decepció.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Oriol Perucho

Hi ha persones que, per la seva modestia i tarannà personal, no en són mai conscients però esdevenen punts clau de la història i elements imprescindibles a l'hora d'explicar determinades èpoques. Un d'aquests personatges fonamentals és Oriol Perucho, fill de l'escriptor Joan Perucho i de Maria Lluïsa Cortés, músic imprescindible de l'escena *underground* barcelonina dels setanta i els vuitanta i que va morir el gener del 2016 als 61 anys, víctima d'un càncer de pulmó.

ARA, ALCAP DE DOS ANYS de la seva mort, pot ser un bon moment per recuperar-lo o descobrir-lo gràcies a la *Caixa Oriol Perucho*, una iniciativa d'Oriol Pons de Vall, músic i company des de les primeres aventures, i de Martí Sans, activista i realitzador cinematogràfic. És un estoig amb els 3 CD que Perucho va fer en solitari, *Insultó, lo multaron y dejó de comer*, *Zapping CD* i *Así pasan 45 min.*, un CD amb rareses i material inèdit, un llibret amb textos i fotografies i el magnífic documental *Oriol Perucho*

in memoriam, de Martí Sans.

ICREC QUE NO TENIM altre remei que agrair a Pons de Vall i a Sans l'esforç realitzat per aconseguir, recopilar i oferir aquest material, impagable, viu i complicat de trobar, ja que ens permet, d'una banda, reivindicar la figura d'un gran músic que va marxar de manera prematura i, a la vegada, posar en valor i en context una època rica i creativa que no ha rebut el reconeixement i la justícia històrica que mereix. L'*underground* barceloní, arriscat, experimental i radical, va ser eclipsat per l'esclat d'allò que es va batejar com "música laietana" i els seus protagonistes van quedar o bé relegats al

“Era un músic directe, intuïtiu, que tenia la música al cervell i la podia fer brollar sense esforç

segon pla o bé directament oblidats. Oriol Perucho va ser un dels puntals del moviment, seguidor d'Ornette Coleman i introductor del *free jazz* a casa nostra, es va convertir ben aviat en una mena de descobridor, en un explorador de noves tendències. La seva primera banda, Perucho's, va ser un esclat d'emocions i la prova pràctica d'una sensibilitat especial. L'Oriol era un músic directe, intuïtiu, que tenia la música al cervell i que la podia fer brollar sense esforç, amb senzillesa, i que va treballar i va morir amb humilitat. Per viure, en tenia prou amb un espai amb la seva bateria, els seus llibres, els seus discos i el convenciment que allò que feia no era res estrany ni aliè a les essències de la música creativa. Al seu currículum, experiències personals amb grups com Tropopausa, Koniec, Moisés Moisés, Bel Canto Orquestra i el reconeixement posterior de músics més joves com Cabo San Roque. Potser per això aquesta capsula és l'homenatge sincer d'uns amics però també un acte necessari de justícia històrica per arribar a recordar o a entendre una època una mica desconeguda però activa, creativa i brillant de la música de casa nostra.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

I ara, què?

■ La veritat és que a hores d'ara no solament no entenem res, sinó que a més a més tenim por. Hem estat sortint als carrers per defensar els nostres ideals; hem fet dues eleccions i hem guanyat; el nostre país està ocupat; els nostres representants legals, o exiliats o empresonats; cada dia es produeixen més amenaces, intervencions i retallades de les nostres llibertats, i de passada de les de tots, i què fem nosaltres??? No entenem res; fins a on han d'arribar? És Nadal, però per als nostres amics empresonats també és Nadal; què se n'ha fet, d'aquell "ni un pas enrere" i del "estem al vostre costat"? De moment són a 600 km de la seva família i amics. Formin govern d'una vegada, no és hora de protagonisme ni de partits, és hora de sumar i fer el millor per al país.

M.L. COMAS I V. PIJUAN
Barcelona

El daltabaix cultural de França

■ L'escriptor Lluís Racionero analitza a *Dos enterraments* el daltabaix cultural de França: "De Victor Hugo a Johnny Hallyday la caiguda és vertiginosa i, encara pitjor, rònega. Si França necessita una mitjana objectiva de la seva decadència cultural, la pot qualificar en el multitudinari enterrament del mediocre rocker (...). La balança de la creativitat artística va començar a moure el braç amb la I Guerra Mundial. Quan els soldats americans van entrar a París i van retre armes davant la tomba de Lafayette, al crit de '*Lafayette, we are here!*', els va seguir un món cultural americà que antigament quedava aturat a Londres (...). L'inevitable i ubic Hemingway, l'horrorosa Gertrude Stein, de qui el primer va parafrasejar: '*A bitch is a bitch*', i altres americans a París van ocupar la ca-

pital francesa fins que Hitler els va desallotjar. En tornar a Nova York, amb Marcel Duchamp al capdavant, la balança cultural es va inclinar definitivament cap als EUA, on va degenerar en pop art, instal·lacions i altres muntatges publicitaris comercials que ara es confonen amb l'art. Soc admirador acèrrim de la cultura francesa, de la seva obertura i habitual bon gust, però quan cau en un dels seus insans miratges la cursileria la perd." Però tot i els entrebancs assenyalats per Racionero, França continuà sent el far que il·luminà la cultura europea fins als mitificats "fets de maig del 1968". En assolir Georges Pompidou la presidència de la República, d'un dia per l'altre es desestimà l'art emanat de l'*École de Paris* —hi havia Matisse i Picasso i els catalans Grau-Sala i Xavier Valls— per donar pas a l'obertura cultural atlantista implantant oficialment els gargots i esoterismes abstractes que confor-

men l'anomenat art contemporani. És pertinent assenyalar que poc abans d'assolir la presidència de la República, Emmanuel Macron —políticament correcte—, va escandalitzar el món de la cultura afirmant el que alguns van interpretar com una *boutade*: "Mai he vist l'art francès." És per això que la França cultural que van fer prevaldre amb mà de ferro De Gaulle i André Malraux ha estat oficialment abolida i enterrada per tal d'acordar-se amb la globalitat de l'art del no-res...

JORDI PAUSAS
Paris

FE D'ERRADES

En el gràfic de la plana 10 d'ahir, els resultats del PP estan equivocats. Els correctes haurien de ser aquests: el 2015 van obtenir 349.193 vots (8,49%) i el 2017, 185.670 (4,24%). Això vol dir que van perdre 163.523 vots (-4,25 punts). La resta de dades del gràfic són correctes.

La frase del dia

“Si això encara fos el franquisme, les coses serien molt pitjors per als independentistes”

Josep Borrell, EXMINISTRE DEL PSOE

Tribuna

Antoni Segura i Mas. Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona

Aiatol·làs qüestionats

L'Iran s'enfronta aquests dies als aldarulls més importants des del 2009: el president Hassan Rohani ha cridat a la calma i ha defensat el dret a manifestar-se, però, al mateix temps, el govern ha restringit l'accés a les xarxes socials i la policia ha fet centenars de detencions i s'han produït ja més d'una desena de morts. Aquesta revolta es pot llegir com una fase més de l'enfrontament entre reformistes i conservadors, tot i que potser seria millor parlar de pragmàtics i ultraconservadors, puix s'oblida que els reformistes (Haixemi Rafsandjani, Mir-Hussein Moussavi, Mohammad Khata-mi) ocupaven llocs clau en la dècada dels vuitanta coincidint amb la guerra contra l'Iraq, la repressió de l'oposició, la consolidació del règim de teocràcia col·lectiva i la creació de la Guàrdia Revolucionària (Pasdaran). Això no obstant, a partir de la dècada dels noranta i davant dels greus problemes econòmics que ocasionava l'embargament nord-americà i l'aïllament internacional, un sector de la classe dirigent –els reformistes– aposta per l'obertura econòmica i política sense renunciar als elements essencials del règim dels aiatol·làs.

DESPRÉS DE LA DURA EXPERIÈNCIA dels dos mandats del populista i ultraconservador Mahmud Ahmadinejad (2005-2013), reelegit sota sospita de tupinada electoral el 2009, l'elecció de Rohani el juny de 2013 obre la porta a un possible canvi a l'Iran. De fet, el seu primer mandat, que coincideix amb el segon de Barack Obama als Estats Units, suposa una distensió amb Washington i permet l'acord de Viena de juliol del 2015: l'Iran es compromet, sota supervisió de l'Organisme Internacional de l'Energia Atòmica (OIEA), a posar fi al programa nuclear durant un període mínim de deu anys a canvi de la fi de les sancions. El gener del 2016

l'OIEA certifica que Teheran està complint l'acord i els EUA i la UE aixequen les sancions. Però, a l'Orient Mitjà continua la pugna amb l'Aràbia Saudita, obsessionada amb una possible preeminència xiïta (Iran, Iraq, Bahrain, Síria, Líban), principalment en tres fronts: al Líban, on Teheran dona suport a Hezbol·là; a Síria, on, juntament amb Rússia, dona suport al règim de Baixar al-Assad, i al Iemen, on ajuda els houtis contra el govern de Mansur Hadi i Riad.

EN AQUEST CONTEXT resulten preocupants els aldarulls de l'Iran tot just poc més de mig any després de la reelecció de Rohani amb un suport considerable (el 57% dels vots). Rohani és, sens dubte, un home del règim, però d'educació occidental (doctorat en dret per la Uni-

versitat de Glasgow), membre d'una família del Basar, experimentat polític i diplomàtic, que ha intentat desplaçar l'exèrcit i les associacions més conservadores de l'entorn del poder, molt més dialogant, tolerant i flexible que el seu antecessor. En el seu primer mandat va impulsar una “carta de drets civils”, va revisar els drets de les dones i de les minories i va trencar parcialment l'aïllament internacional del país.

PERÒ LA SITUACIÓ ECONÒMICA no ha millorat prou per satisfer les aspiracions d'uns joves amb estudis (l'edat mitjana de l'Iran és de 26,3 anys i els menors de 30 anys són el 60% del total de la població) als quals la cotilla religiosorevolucionària els sona a una retòrica buida de contingut que només serveix per intentar legitimar un poder cada cop més desprestigiat i ineficaç. Així en les manifestacions d'aquests dies hi conflueixen dues protestes molt diferents. D'una banda, els que es queixen per l'encariment dels productes bàsics, l'atur, la corrupció, la manca de llibertats, el malbaratament de recursos que es destinen a les guerres de Síria o el Iemen i qüestionen la figura del Guia Suprem Ali Khamenei; de l'altra, els ultraconservadors que demanen la dimissió de Rohani, una rectificació en política exterior i la represa del programa nuclear. I, per acabar-ho d'adobar, els inevitables tuits incendiàries de Donald Trump, potser per compensar Riad de l'anunci del trasllat de l'ambaixada nord-americana de Tel Aviv a Jerusalem, on critica i amenaça el govern de l'Iran, que, al seu torn, acusa els Estats Units, Israel i l'Aràbia Saudita de ser darrere dels disturbis, mentre Moscou, un estret aliat de l'Iran, denuncia la ingerència estrangera. En definitiva, un polvorí en potència que pot desestabilitzar encara més una regió on no manquen els conflictes. A les portes d'Europa i des de Brussel·les, silenci.

“Els aldarulls de l'Iran són el símptoma d'un polvorí en potència que pot desestabilitzar encara més la regió

De set en set

Ignasi Riera

El cinquanta per cent?

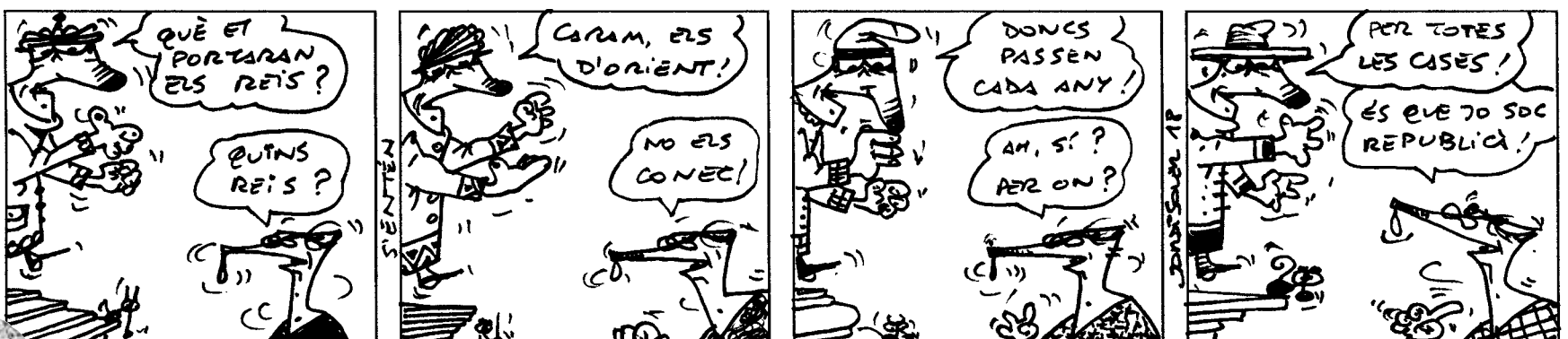
Menys madur i més Maduro, el govern de Rajoy deu haver aconseguit –gràcies al Concordat (vigent) amb la

Santa Seu– que la mentida política ja no sigui pecat. L'ombra de Polònia, amenaçada per la Unió Europea, perquè l'executiu ha segrestat el poder judicial, no sé si ha enverinat els àpats del PP (sempre amb el suport de Cs i del PSC-PSOE). Per acabar-ho d'adobar, el monarca torna a avalar tot el que diu i fa l'executiu, amb relació a allò que anomenen “*el problema catalán*”. Consulto els hermeneutes més solvents del meu país i em responen, taxatiu: “*¿Problema catalán? ¡ca! Parlen, sense dir-ho, del problema español-ñol-ñol!*”.

Un dels arguments, ara ja sancionats per la impunitat de la Corona –quan canviem la CE per esborrar-la?–, és que, en endavant, els governs de Catalunya han de governar per a tots els/les catalanes/catalans. O sigui que volen dir que fins ara els governs de Catalunya –els municipals i els autonòmics– només governaven per a una meitat de la població. Tot i que tinc la impressió que corren cap a la catàstrofe o el *Total befrei*, no em crec que tots els ajuntaments socialistes –que del no, no, no, han passat al sí, sí, sí– no hagin tractat de governar per a la totalitat de la població. ¿No haurien de demanar l'abdicació d'un Rei, i l'anul·lació d'un govern del PP, quan els injuria fins al punt d'assegurar –ep!, paraula de Rei... i de Soraya... i de Mariano– que fins ara els governs de Catalunya, els autonòmics i els municipals, només han governat a favor dels seus? Hi ha una dita castellana que ho aclareix tot: “*Cree el ladrón que todos son de su condición.*”

Sísif

Jordi Soler

Nacional

ERC demana a Puigdemont com pensa tornar

El portaveu d'ERC indica que només treballen amb la hipòtesi de restituir el president

Només el 12% de catalans confien tenir jubilació pública

Ho assenyalava un sondeig del BBVA que també revela que més de la meitat es voldrien prejubilar

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

Odi: sentiment o delictes?

CAUSES Jutjats i fiscalia investiguen més d'una desena de denúncies a Catalunya pel rebuig a institucions espanyoles

LÍMITS Un grup de juristes proposa foragitar el discurs de l'odi de la via penal en favor de la llibertat d'expressió

Mayte Piulachs
BARCELONA

La persecució del dissident, especialment en el cas de persones que han expressat, sempre de manera pacífica, el seu rebuig a l'actuació de les institucions espanyoles envers Catalunya, així com a les desproporcionades càrregues policials durant el referèndum de l'1-O, continua ben viva a la fiscalia i als jutjats catalans en aquest inici del 2018. El professor Manel Riu ha estat citat el 18 de gener al jutjat de Tremp per les seves piulades contra la Guàrdia Civil i el PP. Aquesta acció i d'altres, com ara el manifest de l'alcalde i els regidors de Reus, són un delictes d'odi o s'emparen en el marc de la llibertat d'expressió?

Actualment, a Catalunya, hi ha una desena de casos investigats amb l'etiqueta d'"incitació a l'odi" per les crítiques contra el govern espanyol i contra els cossos de seguretat estatals. La majoria de denúncies les presenta la mateixa Guàrdia Civil i la policia espanyola, que demanen castigar penalment opinions, sense que s'hagin produït accions violentes ni cap incitació concreta a perpetrar-ne. Per

Les frases

“Preocupa l'ús expansiu del dret penal per criminalitzar la llibertat d'expressió”

José Luis Ramírez
MAGISTRAT AUDIÈNCIA BARCELONA

“La interpretació del delictes d'odi en què es posa la policia com a víctima no l'admetrà cap tribunal internacional”

Laia Serra
ADVOCADA PENALISTA

ara, cap jutjat n'ha definit els límits. La magistrada del jutjat d'instrucció 1 de Girona, Maria Vila Casas, ha estat la primera a desestimar i arxivar una denúncia de la Guàrdia Civil que acusava dos joves d'haver comès un delictes d'odi per unes pintades “contra les forces d'ocupació”. No en motiva l'arxivament, però especifica que no constitueixen cap infracció penal i les emmarca en una infracció de la *lei mordassa*. És a dir, se'ls podria castigar amb una multa, però no amb penes de presó.

El conegut com a delictes d'odi va ser inclòs en el

Codi Penal del 1995, en el capítol dels delictes relatius a l'exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques garantits per la Constitució, amb l'agregant de l'article 22.4 i l'article 510, que castiga amb un màxim de quatre anys de presó “els que incitin a la discriminació, a l'odi o a la violència contra grups i associacions per motius de raça, ideologia, religió o situació familiar, o bé pel fet de pertànyer a una ètnia, pel seu origen nacional, pel seu sexe o orientació sexual, per malaltia o disminució, o per gènere”.

Diversos penalistes van posar el crit al cel quan el ministre de l'Interior va impulsar la delació de catalans que, segons ell, havien incitat a l'odi amb piulades contra els cossos policials espanyols, quan en realitat aquest delictes està pensat per protegir minories i llibertats públiques. “Els cossos policials no són víctimes de delictes d'odi. Existeixen altres figures jurídiques per protegir-los com ara l'atemptat a l'autoritat, les amenaces i les injúries”, afirma l'advocada Laia Serra, que sosté que “cap tribunal europeu admetrà aquesta interpretació” que fa el govern del PP.

Precisament, el Grup

Casos oberts per suposats delictes d'odi a la Guàrdia Civil i a la policia espanyola des de Catalunya

ATESTAT+ DE LA GUÀRDIA CIVIL AL TRIBUNAL SUPREM (presentat el 15/12/17):

Recull 117 mostres de “desafecció” i “escarnis” contra la Guàrdia Civil:

- 61 casos a la demarcació de Barcelona
- 26 casos a Tarragona
- 17 casos a Lleida
- 13 casos a Girona

Jutjat d'instrucció 2 de Reus
Denúncia de la policia espanyola contra l'alcalde de Reus i sis regidors per haver signat un manifest perquè la policia marxi de Catalunya. Dos regidors de la CUP, detinguts per no haver-se presentat al jutjat.

Jutjat d'instrucció 1 de la Seu d'Urgell

Investiga vuit mestres de tres escoles denunciats per onze particulars, la majoria agents de la Guàrdia Civil amb fills als centres.

● Jutjats
● Fiscalia

Jutjat d'instrucció únic de Tremp

Cita a declarar el 18 de gener el professor d'institut Manel Riu per piulades contra la Guàrdia Civil i el PP.

La fiscalia cita el dijous 4 de gener 12 professors i el director de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca, per denúncia de familiars d'alumnes.

d'Estudis de Política Criminal (GEPC), format per uns 150 professors universitaris, magistrats, jutges i fiscals de l'Estat espanyol, ha acordat presentar als polítics, el març vinent, una proposta legislativa de “profunda reforma del Codi Penal per tal de despenalitzar tots aquells delictes d'expressió que no superin quatre principis”, que són: intervenció mínima del dret penal, quan es pot resoldre amb el dret privat o mesures de prevenció; legalitat; taxativitat, evitant preceptes no clars i omni-comprendius, com passa amb l'article 510, i proporcionalitat, és a dir, evitar les penes de presó per aquestes conductes.

Per a aquest grup de juristes, *odi* és un concepte “metajurídic”, com *hostilitat*, i la definició d'aquest delictes és tan àmplia que

se'n poden fer moltes interpretacions, i “no s'exigeix que hi hagi un perill directe”. Destaquen que tota manifestació s'ha de contextualitzar —un principi que el Suprem i el Constitucional han oblidat últimament— per no caure en l'absurd —com quan es van incloure *Els segadors* en l'atestat que va fer la Guàrdia Civil en el cas del mestre Riu—, perquè fins i tot dins la Bíblia es poden veure passatges d'odi cap a altres religions.

El magistrat José Luis Ramírez Ortiz, de la secció sisena de l'Audiència de Barcelona i membre del GEPC, indica que “la preocupació principal és l'ús expansiu del dret penal per criminalitzar la llibertat d'expressió”. Ramírez, juntament amb els magistrats Eduardo Navarro i María Dolores Balibrea, van fer

una detallada exposició jurídica de les interpretacions del delictes d'incitació a l'odi, el novembre del 2016, en un recurs presentat per un líder de la Falange, en què van indicar que se l'havia jutjat per aquest delictes quan va amenaçar grups anarquistes, ja que hi ha capacitat per fer-los mal. Però no van considerar delictives les seves expressions contra la classe política independentista catalana, perquè “no són cap grup o associació” com recull el text penal, i s'emmarquen “en la retòrica violenta, pròpia del discurs feixista, i en un dia assenyalat com el de la Hispanitat”.

En la resolució, els tres magistrats precisen que els delictes d'expressió “s'han de resoldre cas per cas”, que “la llibertat d'expressió és un dret universal bàsic lligat a la dignitat humana”

L'APUNT

El 21-D canvia moltes coses

Xavier Miró

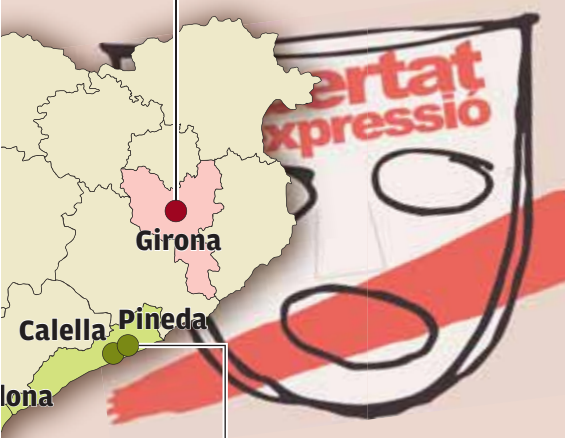
El 21-D va ser, sobretot, la victòria de l'independentisme perquè l'operació 155 del PP, el PSOE i Ciutadans pretenia derrotar-lo. Però és una victòria de resistència perquè l'independentisme ja havia assumit abans dels comicis que la independència no serà a curt termini. Aviat haurà de refer un discurs que massa temps ha jugat a fer passar desig per realitat. Amb tot, el 21-D té

efectes més inesperats sobre la resta de partits. El PSC no se n'ha sortit amb un peu en la reforma federal i l'altre en el 155 i, trist per a ell, el PSOE està la mar de content amb la victòria de Ciutadans. Li interessa més La Moncloa que el PSC. En l'interès per La Moncloa coincideix amb Ciutadans, que ha escombrat a Catalunya precisament el partit que ara l'ocupa.

Jutjat d'instrucció 1 de Girona

Arxiva (20/11/17) la denúncia de la Guàrdia Civil contra dos joves per unes pintades contra la policia espanyola.

Hotels de Calella i Pineda Interroguen regidors i propietaris dels establiments per haver forçat la marxa d'agents de la Policia Nacional.

La fiscalia investiga el jutge de Barcelona Federico Vidal per haver expressat el seu rebuig a l'actuació policial l'1-O dient "terrorisme policial" en un xat judicial.

Quan es limita la llibertat d'expressió segons el Tribunal Europeu dels Drets Humans i el Tribunal Constitucional ?

- 1 Quan impliqui la limitació d'un dret constitucional, en el sentit de dany o lesió d'un bé relacionat amb l'autonomia personal.
- 2 Quan inclogui amenaces o intimidacions a persones concretes.
- 3 Quan representi una incitació a la comissió d'un delicte.

Què diu el Codi Penal amb relació al delicte d'odi ?

ART. 510 CODI PENAL Seran castigats amb penes de presó d'un a quatre anys:

Els qui públicament fomentin, promoguin o incitin directament i indirectament a l'odi, hostilitat, discriminació o violència contra un grup, una part del mateix o contra una persona determinada per raó de la seva pertinença a aquell, per motius racistes, antisemites i altres referents a la ideologia, religió o creences, situació familiar, la pertinença dels seus membres a una ètnia, raça o nació, el seu origen nacional, el seu sexe o identitat sexual, per raons de gènere, malaltia o discapacitat.

i que "la llibertat ideològica no acompanyada de llibertat d'expressió queda severament amputada". Detallen que, perquè existeixi delicte d'odi, "s'ha d'ac-

reditar l'existència d'una instigació directa i pública a dur a terme accions il·legals" i, si no hi ha un il·lícit, la incitació "ha de generar un risc real i efectiu".

Els experts del GEPC ens fan reflexionar amb una pregunta: "És legítima la protecció de sentiments i la criminalització d'emocions com l'odi?" ■

Els xenòfobs, líders en discriminació

■ Catalunya va registrar 282 incidents relacionats amb els delictes d'odi el 2016, segons Interior ■ La majoria, racials

M. Piulachs
BARCELONA

Catalunya va registrar fins a 282 "incidentes" relacionats amb delictes d'odi el 2016, segons les dades publicades pel Ministeri de l'Interior. A l'Estat espanyol, el nombre de casos s'eleva fins als 1.272 (un 4% menys que el 2015) i la majoria són denúncies per discriminació per motius de racisme i xenofòbia (416 casos), seguits per discapacitat (262), ideologia (259) i orientació i identitat sexual (230). A la cua hi ha l'antisemitisme, amb 7 casos, i l'aporofòbia (aversió a la pobresa), amb 10.

Per demarcacions, Barcelona, amb 211 denúncies relacionades amb els delictes d'odi, se situa al capdavant, seguida per Madrid, amb 171 casos. Un dels motius és que a la fiscalia de Barcelona hi ha el servei de delictes d'odi i discriminació, encapçalat pel fiscal Miguel Ángel Aguilar, pioner a tot l'Estat a perseguir-ho i a assolir condemnes pel delicte de lesió de la dignitat de les

Protesta en favor dels immigrants, a Barcelona ■ A. SALAMÉ

persones per motius discriminatoris (510.2). La majoria d'infraccions penals són agressions físiques en què l'autor selecciona la víctima per motius racials, homòfobs o ideològics. En la memòria del 2016, el fiscal Aguilar destaca que, en 25 de les 47 diligències d'investigació incoades, el mitjà va ser internet i les xarxes socials. Per exemple, l'octubre passat va presentar l'escrit d'acusació contra un veí de Mataró per a qui

demana tres anys de presó per discurs d'odi contra homosexuals i lesbianes a través de Twitter, denunciat el 2016. I el març passat, un internauta va acceptar vuit mesos de presó per haver fet burla dels catalans morts en l'accident d'avió als Alps. Ara, jutges i tribunals hauran de dirimir si expressions i accions crítiques contra institucions espanyoles per part de veïns, mestres, bombers i polítics tenen encaix en el dret penal. ■

LES CORTS

CORTS bar restaurant

C/ les Corts, 19 (polígon) - Cabrera de Mar
Tel. 647 488 095

Tenim pa sense gluten

Menú diari casolà 9,50 €
Esmorzar de forquilla
Menjars per emportar-se
Càterings
Dissabte especialitat: Arròs caldós amb llamàntol

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC veu un acord, però insta Puigdemont a dir com tornarà

▣ Sabrià evita ara proposar Junqueras, a qui a més creu “improbable” que alliberin, si bé reclama al president que aclareixi com deixarà l'exili ▣ JxCat exigeix que els càrrecs electes puguin exercir

Ò. Palau
BARCELONA

ERC donarà suport a la investidura de Carles Puigdemont com a president, però abans demana a Junts per Catalunya que aclareixi com pensa fer efectiu el seu retorn des de Bèlgica. El portaveu republicà, Sergi Sabrià, va exposar ahir a RAC1 que, “ara com ara”, ERC només treballa amb aquesta hipòtesi, però va reiterar el que ja des de la campanya electoral ha estat una demanda del partit. “Cal veure com es constitueix la proposta, que a hores d'ara no és senzilla”, constatava Sabrià, que insta JxCat i el PDeCAT a prendre la iniciativa i a explicar com pensen “donar-li forma”.

Segons el portaveu, caldrà trobar una solució per a la presidència de la Generalitat i la del Parlament –Carme Forcadell encara no ha decidit si aspira a repetir– “al mateix temps i de manera discreta”. En la mateixa línia, fonts de JxCat a la tarda asseguraven que mantenen “contacte permanent” amb ERC i la CUP, “a Barcelona i a Brussel·les”, i que les converses seguiran en els pròxims dies per elegir la Mesa i investir Puigdemont. Així, instaven el govern de l'Estat a

El portaveu d'ERC, Sergi Sabrià, al Parlament la setmana passada, quan van començar les converses formals amb JxCat ■ ACN

“acceptar” el resultat electoral i a revertir l'article 155, fet que implica garantir que els exiliats i els empresonats puguin tornar i sortir per exercir “amb seguretat” els càrrecs per als quals els van triar el 21-D.

Junqueras, improbable
Sabrià donava per fet, en tot cas, que s'acabarà arribant a una entesa, i per això descartava que calgui repetir les eleccions només perquè no hagin consensuat la investidura d'un president. “Després de la

victòria el 21-D, el que no podem fer és no posar-nos d'acord”, afirmava, en resposta a les veus que des de l'unionisme els últims dies miraven d'atjar-hi les diferències. En aquest sentit, el portaveu evitava ahir plantejar el que ERC havia proposat també com a pla B en els últims dies: la investidura d'Oriol Junqueras. “No té sentit parlar de segones opcions”, indicava Sabrià, que nega que en les converses es treballi amb noms alternatius. De fet, el líder d'ERC continua tan-

Endavant exigeix una estratègia

Endavant, l'ala més anticapitalista de la CUP, admet que “no hi ha prou correlació de forces” per materialitzar la República independent, i exigeix a Puigdemont que expliqui quina estratègia planteja per poder-ho fer. És a dir, si manté la via unilateral o pretén gestionar l'autonomia per pressionar l'Estat a forçar una negociació. En un comunicat ahir, l'organització fa autocrítica pels “mals resultats” de

la CUP, que atribueix al reforç de les opcions majoritàries, però també a “errors” que li han impedit arribar a nous segments, com ara la tendència a fer massa pinya amb la majoria sense visualitzar les discrepàncies ni exposar un projecte alternatiu, una pràctica massa “reclosa i endogàmica” en l'àmbit parlamentari i la sublimació d'un “proces-constituentisme màgic” que els ha fet perdre credibilitat.

cat a Estremera i, tot i que demà el jutge Llàrena ha de decidir si autoritza l'aixecament de la presó provisional, el partit no es fa il·lusions i treballa amb la hipòtesi que no sortirà. “El que ens arriba de l'entorn és que és poc probable que sigui així”, exposava Sabrià. En aquesta línia, *El Periódico* assenyalava ahir que fonts del Suprem veuen “altament improbable” que el deixin anar, perquè és molt infreqüent aixecar mesures cautelars.

Un fet, per cert, que aprofitava el conseller Josep Rull, que precisament va passar un mes a la presó i en va sortir sota fiança, per denunciar en un tuit les maneres de fer de la justícia espanyola: “No hauria de ser normal saber què passarà a través de la premsa”, deia. “Des de la presó, ens vam assabentar mirant La Sexta –que citava fonts ben informades del carrer Gènova [seu del PP]– que sis sortiríem de la presó i que quatre s'hi quedarien”, lamentava. Sabrià, en tot cas, manté l'esperança de rebre demà bones notícies, que a més afavoririen l'alliberament dels Jordis i del conseller Quim Forn, de qui revisen el cas el dia 11.

Tres anys com a mínim

Quant al full de ruta, el portaveu confia que la legislatura que ve serà “més estable”, i creu que “seria bo per a tothom” que almenys durés tres anys. Això sí, ERC avisa que “no demanarà permís” per executar normes de caràcter social, com ara la llei contra la pobresa energètica, per molt que el TC les tombi, i manté que la petició d'un referèndum pactat és una “pantalla passada”, tot i que, “si ho planteja l'Estat, endavant”. ■

Zoido explicarà el dia 18 al Senat l'operació policial contra l'1-O

Redacció
MADRID

El ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, donarà explicacions al Senat sobre el desplegament a Catalunya de les forces policials espanyoles per intentar evitar la celebració del referèndum de l'1-O. Ho farà el dia 18, l'endemà

de la constitució del Parlament de Catalunya. Va ser el senador del grup mixt Jon Inarritu (EH-Bildu) qui ahir va difondre a través del seu compte de Twitter la citació per a la sessió del dia 18, segons l'ACN. El ministre demana compareixer a petició pròpia després que Inarritu en representació del

grup mixt i el PSOE ho haguessin sol·licitat. Tenint en compte les peticions, Zoido haurà de donar explicacions del desplegament de milers d'agents de la Policia Nacional i guàrdies civils en l'anomenada operació Copèrnic. Mentre que Zoido justifica la compareixença per explicar “totes les actua-

cions” del ministeri a Catalunya pel referèndum, Inarritu li demana informació sobre l'operació policial de mesos. En canvi, el PSOE limita l'explicació a l'actuació específica dels cossos i forces de seguretat de l'Estat l'1 d'octubre a Catalunya, en què hi va haver un miler de ferits per càrregues policials. ■

Antiavalots de la Policia Nacional desplegats en un institut de Tarragona durant el referèndum de l'1-O ■ JUDIT FERNÁNDEZ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carta des de la presó

Jordi Cuixart

Tendresa, esperança, pau i llibertat

El dia a dia a la presó no podem dir que sigui dur per si mateix. La rutina diària s'imposa i fa que un dimarts sigui idèntic a un dissabte. Aquí no hi ha festius ni tampoc vacances, però en canvi tothom recorda perfectament els dies que fa que està tancat amb una precisió que ho diu tot. En el meu cas, demà farà 60 dies [la carta té data del 14 de desembre] que soc a Soto del Real com a president d'Òmnium Cultural, una entitat cultural amb 56 anys d'història i més de 94.000 socis i sòcies. Gràcies infinites per ser-hi.

El gran repte de la vida dins la presó és mantenir un estat anímic positiu en tot moment. De fet, podem dir que això és un dels dos objectius a la vida, però encara més en situacions de gran excepcionalitat, com les que estem vivint l'Oriol, en Quim, en Jordi i jo, així com les nostres famílies, i una part important de conciutadans, que ens escriu per mostrar i compartir la vostra solidaritat i estima, i també el vostre malestar.

Tenir un pensament constructiu permanent implica saber detectar, d'un

mateix, temors i angoixes infundades, i contrarestar-ho de seguida amb arguments racionals que ens provoquin un benestar emocional. En el cas dels qui encara avui som a la presó, rebre les vostres cartes i mostres de suport és un ajut immens, com ho és el

Mai ens cansarem de reivindicar el diàleg com a principal eina de construcció d'acords

suport de la família i els amics, del tot imprescindible. Milions de gràcies!

Penseu que molts reclusos no tenen la mateixa sort i que en molts casos l'entrada a la presó suposa un trencament abrupte amb una part important de l'entorn habitual. Una doble penalització que vol dir una doble dificultat: per un costat, a l'hora de resistir la condemna; per l'altre, quan calgui preparar el retorn a la normalitat, un cop acabada aquesta condemna, una preparació imprescindible per no reincidir.

Si recordem que les presons les hem creat els homes, en nom de la justícia per rehabilitar els mateixos homes, humilment m'atreveixo a afirmar que el sistema demana una revisió a fons.

Com a Òmnium Cultural i referent a la situació actual, estic plenament convençut que cal seguir treballant per enfortir el sentiment de pertinença col·lectiva. Reformular tot allò que sigui necessari, però sense renunciar als grans èxits de països dels darrers anys.

És l'hora de l'alta política, i correspon fer-la als nostres polítics. Sabem que ho faran. I als representants de la societat civil –sindicats, patronals, enti-

tats del tercer sector, col·legis professionals i un llarg etcètera, amb Òmnium Cultural inclosa-, òbviament, ens cal assumir el màxim compromís cívic i social en defensa de les institucions pròpies, la cohesió social, el model d'escola catalana i el respecte a les decisions que de manera lliure, pacífica i democràtica pren la societat catalana.

Com a Òmnium Cultural, volem recosir el país de punta a punta, conèixer-nos més i millor, aprofitant l'enorme potencial de la nostra diversitat. Però només ho aconseguirem si hi som

tots i no ens deixem ningú pel camí. Mai ens cansarem de reivindicar el diàleg com a principal eina de construcció d'acords, ni de defensar els nostres drets civils arreu, drets que avui veiem greument atropellats, tal com mostra el nostre empresonament. A l'Europa del segle XXI les idees es debaten, no s'empresonen.

És l'hora de mostrar al món el millor de cadascú de nosaltres. Davant la ràbia, tendresa; davant la tristor, esperança, i davant la presó, pau i llibertat.

Sempre endavant!

LLENYA, CARBÓ I PÈL-LET

180195-1174884W

CAN FORNS
LA BOTIGA DE LA LLENYA

www.canforns.cat
C. del Pla, 1
VILANOVA DEL VALLÈS

VENDA DIRECTA DE LLENYA A LES NOSTRES INSTAL·LACIONS I TAMBÉ SERVEI A DOMICILI
93 845 92 31

Crides per portar el groc a les cavalcades de Reis

Redacció
VIC

Les primeres iniciatives per fer present a les cavalcades de Reis la solidaritat amb els quatre membres del govern i líders civils independentistes empresonats han començat a prendre forma. A Vic, Òmnium, l'ANC i el CDR locals

han fet seva la iniciativa d'un particular que ha dissenyat el tradicional fanalet amb què els nens van a rebre els Reis d'Orient per incloure-hi el llac groc en solidaritat amb els presos polítics. Segons informa ACN, la coordinadora de l'Assemblea a Osona ha explicat que el particular que va fer el disseny ha de-

manat a les entitats ajuda per fer-ho possible. Es distribuïran 2.000 fanalets a través d'una parada a la rambla del Passeig fins dijous. Els diners recollits es destinaran a la caixa de solidaritat que gestionen ANC i Òmnium.

Per altra banda, aprofitant la retransmissió per TV3 de la cavalcada de Re-

is de Manresa, les entitats sobiranistes del Bages han fet una crida per les xarxes socials per tal que els assistents a la cavalcada duguin llaços grocs o peces de roba groga reivindicatius durant el pas de la comitiva.

El representant del Bages al secretariat nacional de l'ANC, Josep Emili Puig, explica a l'Agència Catalana de Notícies que la iniciativa nascuda a la comarca es vol estendre "a tots els pobles de Catalunya perquè la gent acudeixi amb símbols de color groc a les cavalcades". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Arrimadas i Rivera capegen les pressions que arriben del PP per sondejar un intent d'investidura que desafiarà l'aritmètica ■ ACN

Quan el PP anima Inés

JOC • Els populars insten obsessivament Arrimadas a explorar una investidura condemnada a la derrota per posar pressió als independentistes i desgastar Ciutadans en la pugna per l'hegemonia de la dreta **OBLIT** • Rajoy ho avala, tot i que ell va desairar Felip VI declinant formar govern el 2016 **DARD** • Rivera és atacat per l'informe del Tribunal de Comptes qüestionant els números del 2015

David Portabella
MADRID

Quan la nit del 21-D Albert Rivera feia una convocatòria a les xarxes socials per celebrar l'èxit d'Inés Arrimadas i de Ciutadans a l'avinguda Maria Cristina de Barcelona, el líder del PP català, Xavier García Albiol, va estendre l'amargor als que havien de ser socis en una aliança ja improbable. "Alguns estan molt satisfets i tindran una alegria durant cinc minuts, però ells i nosaltres probablement estarem a l'oposició durant alguns mesos", va dir Albiol intuïnt que l'eufòria taronja seria efímera. Paradoxalment, dotze dies després d'assumir el destí a l'oposició és ara la direcció del PP estatal la que engresca obsessivament Arrimadas a explorar una investidura que està condemnada a la derrota si es respecta l'aritmètica del Parlament.

El primer a desafiar l'aritmètica que situa la majoria absoluta del Parlament en 68 escons –la suma de Cs (36), PSC (17) i PP (4) es queda en 57– i desmentir Albiol va ser el número tres del PP, Fernando Martínez-Maillo, des de Madrid. "No

es pot dir «no existim a Catalunya» quan has guanyat les eleccions. Aquesta absència de lideratge crida l'atenció", advertia el coordinador general del PP. "Per què no pensar que pot passar alguna cosa diferent del que pensa Arrimadas?", reblava Martínez-Maillo tot inflant la bombolla d'un govern no independentista. Què ha canviat perquè l'auguri d'Albiol ara sigui rebutjat cada dia –en públic– des del carrer Gènova

Que el líder patronal Gay de Montellà animi l'intent com si 57 escons fossin més que 70 obre nous dubtes

de Madrid?

En l'anàlisi del PP sobre el fracàs del 21-D, el que s'imposa és el trauma d'embrutar-se les mans aplicant l'article 155 i que el premiat sigui qui es limitava a corejar des de la graderia sense trepitjar el terreny de joc. "El gran problema de Ciutadans, en la seva curta història, és que no assumeix responsabilitats, té al·lèrgia a governar i decidir, però alhora no es pot ocultar en el fet que governin d'altres", denuncia Maillo,

erigit pel PP en assot taronja de les festes nadalenques. La invitació a Arrimadas a celebrar una ronda de contactes, doncs, té un doble èxit per al PP: elevar el nerviosisme de l'independentisme que viu pendent de Brussel·les i d'Estremera i, de passada, desgastar la imatge virginal que cultiven Rivera i Ciutadans a l'hora de dictar les agendes –tant del govern madrileny del PP com de l'andalús del PSOE– des de fora i sense embrutar-se mai en la gestió.

Fora de Catalunya, però, el PP veu en Cs el rival per l'hegemonia de la dreta a l'Estat espanyol. La desproporció catalana entre els 1,1 milions de votants de Cs i els 184.000 del PP és l'oposat del que passava entre Rivera i Rajoy en les autonòmiques del 2015 en graners de vot popular com Madrid (1.050.256 vots del PP per 385.836 de Cs) i el País Valencià (658.612 vots del PP per 309.121 de Cs). Maquillar o fins i tot revertir aquesta correlació de forces és l'anhel que il·luminava el somriure de Rivera la nit del 21-D. En l'afany per desinflar Cs, el PP ataca ara Rivera per l'informe del Tribunal de Comptes –publicat poc després del 21-D– en què l'ens alerta que els números de Cs del 2015 "no reflecteixen adequa-

57

escons és el sostre de la suma de Cs (36), PSC (17) i PP (4) i que aritmèticament allunyen Arrimadas de la investidura si no hi ha escons buits en un Parlament on la majoria absoluta se situa en 68 escons dels 135 del total.

dament la situació financera i patrimonial de la formació al tancament de l'exercici a causa de la importància quantitativa" de diversos errors.

Si bé Arrimadas obvia la pressió i no fa cap ronda de contactes perquè ja sap que la suma és de 57 escons, el que afegeix dubtes sobre l'abast de l'operació és la irrupció del president de Foment del Treball, Joaquim Gay de Montellà: "El que hem de demanar a la primera formació és la valentia, la responsabilitat i el seny de formar govern." Per què un líder patronal amb experiència en xifres gràcies a un passat bancari en la Banca Masaveu i ABN Amro patrocina l'intent com si 57 escons poguessin derrotar 70? Pensa algú en un Parlament amb escons buits on 57 electes siguin majoria? A la paradoxa numèrica, a més, s'hi suma l'intent del PP de fer oblidar que Rajoy, guanyador de les eleccions el 20-D del 2015, va desairar Felip VI declinant l'oferiment de formar govern el gener del 2016. "Quan vaig veure que no hi havia ningú que em donés suport, llavors vaig dir: «Jo no estic en condicions de presentar-me a la investidura», rebatia Rajoy en el balanç del 2017 com si fes una distinció entre el seu pretès atreviment i la passivitat d'Arrimadas. ■